

Jan Krajczyński

Ewangelizacyjna obecność chrześcijańskich rodziców w szkole

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 49/1-2, 99-117

2006

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KS. JAN KRAJCZYŃSKI

Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

EWANGELIZACYJNA OBECNOŚĆ CHRZEŚCIJAŃSKICH RODZICÓW W SZKOLE

Treść: Wstęp. 1. Istota, charakter i źródło ewangelizacyjnej misji rodziców. 2. Szkoła koniecznym i głównym współpracownikiem rodziców. 3. Formy ewangelizacji środowiska szkolnego. 4. Warunki skutecznej ewangelizacji szkoły. A. Przygotowanie wiernych do posługi ewangelizacyjnej. B. Zjednoczenie chrześcijańskich rodziców z Chrystusem. C. Żywe i serdeczne relacje z kierownictwem szkoły i nauczycielami. D. Wykorzystanie bogactwa form ewangelizacyjnych. E. Cierpliwość apostołska. F. Świadczenie chrześcijańskiego życia. G. Wspólny wysiłek wszystkich wiernych. H. Łaska Boża. Zakończenie.

Wstęp

Czysto kościelne zadania rodziców chrześcijańskich zdecydowanie wykraczają poza sferę wychowania potomstwa, katechezy rodzinnej, życia sakramentalnego, pielęgnowania różnych form modlitwy rodzinnej, obchodu okresów i świąt roku liturgicznego, zaangażowania na rzecz działalności misyjnej, praktykowania dzieł miłości, sprawiedliwości i pobożności czy tworzenia warunków sprzyjających budzeniu i dojrzewaniu powołań kapłańskich, zakonnych i misyjnych. Nie sposób ograniczyć uczestnictwa rodziców chrześcijańskich w życiu i misji Kościoła jedynie do środowiska rodzinnego domu, świątyni parafialnej czy lokalnego duszpasterstwa rodzin. Przeciwnie, również wszelkie inne środowiska, społeczności i struktury, które tworzy człowiek, stanowią przedmiot ich apostołskiej troski.

Pośród wspomnianych środowisk jest także i szkoła. Dla rodziców stanowi ona bez wątpienia instytucję szczególnie ważną, bardzo bliską, nadzwyczaj przydatną. Tutaj bowiem ich potomstwo otrzymuje stosowną wiedzę, tu wreszcie kontynuowany jest proces

jego wychowania. Zarazem – jak uczy doświadczenie – owa instytucja, ukształtowana przez społeczność ludzką w celu zapewnienia dzieciom i młodzieży stosownej formacji, zdaje się uchodzić niekiedy za organ całkowicie autonomiczny, istotnie różny od domu rodzinnego, w zupełności nie liczący się ze zdaniem rodziców, również w sprawach tak zasadniczych, jak program wychowania szkolnego, przedmiot formacji seksualnej, dostęp uczniów do środków antykoncepcyjnych itd.

Pragnieniem autora artykułu jest ustalenie zadań o charakterze ewangelizacyjnym¹, jakie w myśl najnowszej doktryny i dyscypliny kościelnej mają do wypełnienia w środowisku szkoły rodzice, którzy współtworzą społeczność eklezjalną. Drogą do realizacji wspomnianego zamierzenia jest analiza dokumentów Soboru Watykańskiego II, posoborowego nauczania Magisterium Kościoła i aktualnie obowiązujących przepisów powszechnego prawa kanonicznego.

Autor traktuje najpierw na temat samego posłannictwa ewangelizacyjnego rodziców chrześcijańskich. Dalej określa on miejsce i rolę szkoły w realizacji zadania wychowawczego rodziców. Wreszcie autor wskazuje różne formy ewangelizacji środowiska szkolnego, będące w dyspozycji rodziców, oraz precyzuje czynniki warunkujące skuteczność wspomnianego dzieła ewangelizacyjnego.

1. Istota, charakter i źródło ewangelizacyjnej misji rodziców

Ewangelizacja stanowi podstawowe zadanie całego Kościoła. Wszyscy członkowie Ludu Bożego, który zgodnie z wolą swego Założyciela jest misyjny², są powołani, aby przepowiadać światu Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelię. Obowiązek uobecniania w czasie i przestrzeni, mocą Ducha Świętego, Dobrej Nowiny o zbawieniu, która stała się faktem w Jezusie Chrystusie³, spoczywa na wszyst-

---

¹ Mowa tu oczywiście o ewangelizacji w sensie szerokim, czyli o działalności apostołowskiej pośredniczącej w przekazywaniu rzeczywistości nadprzyrodzonej w sensie werbalnym (posłannictwo słowa Bożego) i realnym (udzielanie sakramentów w ramach kapłaństwa wspólnego), popartej świadectwem własnego życia chrześcijańskiego i zastosowaniem różnych form oddziaływania apostołowskiego, mającej na celu chrystianizację świata oraz umocnienie wiary ochrzczonych i doprowadzenie ich do dojrzałości religijnej. Por. A. Szafrński, F. Zapłata, *Ewangelizacja*, w: *Encyklopedia katolicka*, T. IV, Lublin 1985, kol. 1436, 1438.

² Por. Kan. 781 KPK; Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, 16; tenże, *Dignitatis humanae*, 14.

³ Por. *II Polski Synod Plenarny (1991-1999)*, Pallottinum 2001, s. 14.

kich i na każdym z nich. „Jest to zadanie w ścisłym sensie «eklezyjalne», wymagające zgodnego i ofiarnego działania wszystkich członków i wszystkich środowisk chrześcijańskiej wspólnoty”⁴. Wspólnotowy i powszechny charakter tego zadania nie pozbawia ani nie umniejsza jednak odpowiedzialności poszczególnych osób czy podstawowych wspólnot kościelnych, w tym wspólnoty małżeńskiej i rodzinnej. Również oni – nie oglądając się na ewangelizacyjne inicjatywy instytucjonalnych podmiotów ewangelizacji, to jest Kościołów partykularnych – winni poczuwać się do obowiązku głoszenia Ewangelii Jezusa Chrystusa, celebrowania jej w liturgii i w całym życiu oraz służenia jej poprzez różne inicjatywy i za pośrednictwem struktur, które mogą być dla niej oparciem i narzędziem promocji⁵.

Obowiązek ewangelizacji stanowi łaskę i właściwe powołanie Kościoła i każdego chrześcijanina. Tak Kościół, który otrzymał od Jezusa, posłanego przez Ojca, Ewangelię jako orędzie i źródło zbawienia, jak każdy wierny, do którego odnosi się przestroga św. Pawła Apostoła: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (2 Kor 9, 16), są „dla ewangelizacji”⁶. Obowiązek ewangelizacji wyraża ich najprawdziwszą właściwość i sens istnienia.

Misja, o której tu mowa, dotyczy również chrześcijańskich rodziców. Powołani przez Boga do współuczestnictwa w przekazywaniu życia mają też swój udział w dziele ewangelizacji. Ich posłannictwo ewangelizacyjne, zakorzenione w sakramentach: chrztu i bierzmowania, dzięki łasce sakramentu małżeństwa „otrzymuje nową moc dla przekazywania wiary, dla uświęcania i przemiany współczesnego społeczeństwa wedle zamysłu Bożego”⁷. Sakrament małżeństwa, który podejmuje i nakłada na nowo obowiązek obrony i szerzenia wiary, wszczepiony na chrzcie świętym i w bierzmowaniu, czyni rodziców chrześcijańskich świadkami Chrystusa „aż po krańce ziemi”⁸, prawdziwymi i właściwymi „misjonarzami” miłości i życia⁹.

Posługa, którą rodzice chrześcijańscy wypełniają na rzecz Ewangelii, jest swoista i nie do zastąpienia. Realizowana poprzez akty właściwe dla stanu życia małżeńskiego nabiera ona cech typowych

---

⁴ Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, 79.

⁵ Por. Tamże.

⁶ Zob. Tamże, 78.

⁷ Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, 52.

⁸ Dz 1, 8.

⁹ Zob. Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, 54.

dla życia rodzinnego, na które składają się między innymi: rodzicielska miłość, konkretne i codzienne świadectwo życia, praktyka wspólnej modlitwy rodzinnej¹⁰.

Posługa ewangelizacyjna rodziców chrześcijańskich jest zasadniczą posługą kościelną, stanowi istotny element działalności Kościoła – wspólnoty ewangelizowanej i ewangelizującej. Pochodząc z jedyne-go posłannictwa Kościoła i będąc podporządkowaną budowaniu jednego mistycznego Ciała Chrystusa, powinna bezwzględnie pozostawać w wewnętrznej komunii i odpowiedzialnej harmonii z wszelkimi innymi posługami o charakterze ewangelizacyjnym, podejmowanymi w lokalnej wspólnotie eklezjalnej, tak diecezjalnej, jak parafialnej¹¹. Innymi słowy, rodzice angażujący się w jakiegokolwiek przedsięwzięcia ewangelizacyjne – tak o charakterze wewnętrznym, jak zewnętrznym – winni mocno tkwić w strukturze parafialnej oraz zachować stałą łączność z biskupem i Urzędem Nauczycielskim Kościoła.

Rodzice chrześcijańscy, których pierwszym i podstawowym obowiązkiem jest integralne wychowanie potomstwa¹², wezwani są zarazem do tego, by ich wspólnota rodzinna – Kościół domowy – stała się polem, z którego Ewangelia się rozkrzewia¹³. Przepelnieni wdzięcznością i radością, których źródłem jest godność przybranych dzieci Bożych, powołani są do tego, by „oznajmiać innym to, co ujrzeli i usłyszeli, aby i oni mieli współuczestnictwo z nimi”¹⁴. Świadomi zadania ewangelizacji świata, powierzonego im przez Chrystusa, rodzice chrześcijańscy winni być jaśniejącym znakiem Jego obecności i miłości także poza własnym domem, tak dla tych, którzy jeszcze nie wierzą, jak dla tych wiernych, którzy nie żyją konsekwentnie według otrzymanej wiary.

2. Szkoła koniecznym i głównym współpracownikiem rodziców

Jako że rodzice, których najważniejszym obowiązkiem jest wychowanie potomstwa¹⁵, nie są w stanie sami w pełni i w sposób pra-

¹⁰ Por. Tamże, 53.

¹¹ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 23; Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, 53.

¹² Por. Kan. 1136 KPK; Sobór Watykański II, *Gravissimum educationis*, 3; Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, 36; *Karta Praw Rodziny*, art. 5.

¹³ Por. Paweł VI, *Evangelii nuntiandi*, 71.

¹⁴ Por. 1 J 1, 3.

¹⁵ Por. Kan. 1136 KPK.

widlowy zrealizować wszystkich celów wychowania, o którym w kan. 795 KPK, posiadają obowiązek i prawo dobrania takich środków i instytucji, przy pomocy których, uwzględniając miejscowe warunki, mogliby lepiej zadbać o integralną formację swych dzieci¹⁶. W myśl kan. 796 § KPK, wśród środków wychowania powinni oni nade wszystko cenić szkołę, która jest dla nich główną pomocą w wypełnianiu obowiązku wychowania.

Szkoła stanowiąc „miejsce integralnej formacji osoby, poprzez systematyczną i krytyczną asymilację kultury”¹⁷, zgodnie z nauczaniem Soboru Watykańskiego II, „mocą swego posłannictwa kształtuje z wytrwałą troskliwością władze umysłowe, rozwija zdolność wydawania prawidłowych sądów, wprowadza w dziedzictwo kultury wytworzonej przez przeszłe pokolenia, kształci zmysł wartości, przygotowuje do życia zawodowego, sprzyja dyspozycjom do wzajemnego zrozumienia się, stwarzając przyjazne współzycie wśród wychowanków różniących się charakterem i pochodzeniem [...]” (*Gravissimum educationis*, 5). Jakkolwiek posiada ona zasadnicze znaczenie pośród instytucji, które wspierają rodzinę w realizacji jej misji wychowawczej, więcej – jest instytucją, której rodzice koniecznie muszą powierzyć część zadania wychowawczego¹⁸, faktycznie pełni tylko i wyłącznie funkcję pomocniczą w zakresie wychowania dzieci i młodzieży. Rodzice – nawet wtedy, gdy w pewnej mierze powierzają jej zadania wychowawcze – nadal, i to w sposób czynny pełnią swoją funkcję wychowawczą¹⁹.

Skoro zadaniem szkoły jest wspomagać i uzupełniać dzieło rodziców, jej wsparcie winno być proporcjonalne do niewystarczalności rodziny. Działając zgodnie z zasadą subsydiarności, szkoła powinna spełniać jedynie to, czego rodzice nie są w stanie zapewnić swemu potomstwu w zakresie jego formacji fizycznej, intelektualnej, społecznej, moralnej i kulturalnej. W konsekwencji, szkoła nie może ani wyřęczać rodziców z realizacji obowiązku wychowania, ani tym bardziej domagać się prawa decydowania o charakterze wychowania szkolnego; jej zadaniem jest jedynie udzielenie rodzicom niezbędnej pomocy i ścisła współpraca z nimi

---

¹⁶ Por. Kan. 793 § 1 KPK.

¹⁷ Kongregacja ds. Wychowania Katolickiego, *Szkoła katolicka*, 26.

¹⁸ Por. Kan. 796 § 1 KPK; Sobór Watykański II, *Gravissimum educationis*, 6.

¹⁹ Por. *II Polski Synod Plenarny*, s. 34-35.

w realizacji wychowania, które powinno być zgodne z ich światopoglądem i zamysłem²⁰.

Rodzice, którzy mają pierwszy i nienaruszalny obowiązek oraz prawo wychowania potomstwa, cieszą się zupełną swobodą w wyborze szkoły²¹. Więcej, posiadają prawo do tego, żeby ich dzieci nie uczęszczały do szkół, które nie zgadzają się z ich własnymi przekonaniami moralnymi i religijnymi²². Zagwarantowanie istnienia wspomnianych praw, ich uznanie i zapewnienie warunków niezbędnych dla ich realizacji leży w gestii władz publicznych. Te ostatnie winny między innymi sprawić, by rozdział dotacji publicznych faktycznie umożliwiał rodzicom korzystanie z tych praw, bez nakładania na nich niesprawiedliwych ciężarów²³.

Ponieważ rodzice muszą być uznani za pierwszych i głównych wychowawców dzieci i młodzieży, działania szkoły w zakresie wychowania, w tym szczególnie te, które dotyczą wychowania seksualnego, bezwzględnie winny być uzgodnione z rodziną. W przypadku braku uporządkowanego współdziałania i harmonijnej współpracy wspomnianych czynników wychowawczych, niedopuszczenia rodziców do uczestnictwa w działalności szkoły bądź podejmowania przez nią działań wychowawczych, dotyczących wychowania moralnego, nie zaakceptowanych przez rodziców, ci ostatni zachowują prawo domagania się od szkoły, by z całą odpowiedzialnością realizowała zasadę, w myśl której to oni są pierwszymi i bezpośrednimi wychowawcami a szkoła jako instytucja wspomagająca działa niejako w ich imieniu, na bazie ich przyzwolenia i w pewnej mierze na ich zlecenie²⁴. W przypadku, kiedy szkoła nie daje dziecku czy młodemu człowiekowi możliwości zdrowego i normalnego rozwoju w płaszczyźnie moralnej, zwłaszcza w zakresie wychowania do mi-

---

²⁰ Por. Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, 27; *Karta Praw Rodziny*, art. 5c; Kongregacja ds. Wychowania Katolickiego, *Wytoczne wychowawcze w odniesieniu do ludzkiej miłości*, 17; J. Krajczyński, *Wychowanie dzieci i młodzieży w świetle posoborowych dokumentów Stolicy Apostolskiej i Konferencji Episkopatu Polski. Studium kanoniczno-pastoralne*, Płock 2002, s. 134. Nt. prawa małżonków do wychowania potomstwa zgodnie z własnymi przekonaniami moralnymi i religijnymi zob. J. Krajczyński, *Wychowanie dziecka w prawie kanonicznym, polskim i wspólnotowym*, Studia z prawa wyznaniowego 8 (2005), s. 163-189.

²¹ Por. Sobór Watykański II, *Gravissimum educationis*, 6; *Karta Praw Rodziny*, art. 5b.

²² Por. *Karta Praw Rodziny*, art. 5c; *II Polski Synod Plenarny*, s. 50.

²³ Por. Sobór Watykański II, *Gravissimum educationis*, 6; *Karta Praw Rodziny*, art. 5b.

²⁴ Por. Jan Paweł II, *Gratissimam sane*, 16; *II Polski Synod Plenarny*, s. 36.

łości, należy respektować prawa tych osób do rezygnacji z każdej formy pouczenia seksualnego udzielanego poza domem. Zgodnie z nauczaniem Magisterium Kościoła, z powodu takiej decyzji ani dzieci i młodzież, ani inni członkowie rodziny nie mogą być nigdy karani czy dyskryminowani²⁵.

3. Formy ewangelizacji środowiska szkolnego

Szkoła jako główny współpracownik rodziców chrześcijańskich w zakresie integralnej formacji dzieci i młodzieży stanowi zarazem pole posługi ewangelizacyjnej rodziny. Posłannictwo ewangelizacyjne Kościoła, wypełniane między innymi przez chrześcijańskich rodziców, obejmuje również rzeczywistości doczesne. Wśród podstawowych rzeczywistości ziemskich, które bez wątplenia powinny stanowić przedmiot ewangelizacji – obok małżeństwa, rodziny, gospodarki i polityki – należy wymienić naukę i kulturę²⁶. Szkoła, która ma istotny udział w kształtowaniu tych dwóch ostatnich rzeczywistości, także podlega Bożemu planowi odnowienia wszystkiego w Chrystusie²⁷.

Rodzice chrześcijańscy posiadając własny udział w prorockiej, kapłańskiej i królewskiej misji Chrystusa i Kościoła, są wezwani do czynienia świata bardziej ludzkim. Wierni swemu specyficznemu powołaniu²⁸ mają uzdrawiać struktury i stosunki społeczne oraz przemieniać warunki życia ludzkiego tak, by nie tylko nie skłaniały do grzechu, ale żeby przez sprawiedliwe urządzenie przyczyniały się do praktykowania chrześcijańskich cnót²⁹. Przepajając w ten sposób kulturę i dzieła ludzkie wartościami moralnymi i religijnymi, winni przyczyniać się do oczyszczenia i podniesienia elementów tej kultury poprzez oryginalne bogactwo Ewangelii, do humanizacji stosunków międzyludzkich, wreszcie – do zbawienia świata³⁰.

---

²⁵ Zob. Papieska Rada ds. Rodziny, Wskazania dla wychowania w rodzinie *Ludzka pociowość: prawda i znaczenie*, 120.

²⁶ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 9-14; II Polski Synod Plenarny, s. 14.

²⁷ Por. Dz 3, 21.

²⁸ Na temat specyfiki tegoż powołania zob.: Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, 3-38; tenże, *Apostolicam actuositatem*, 2-23; tenże, *Ad gentes divinitus*, 15; tenże, *Gaudium et spes*, 43; Jan Paweł II, *Christifideles laici*, 8-17.

²⁹ Por. Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, 36; II Polski Synod Plenarny, s. 147.

³⁰ Por. Jan Paweł II, *Christifideles laici*, 44.

Rodzice chrześcijańscy, na mocy sakramentów: chrztu, bierzmowania i małżeństwa, przeznaczeni do przepowiadania światu Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii – uwzględniając pluralizm współczesnego społeczeństwa i szanując należną wolność religijną – nie mogą ustawać w dziele ewangelizacji kultury. Przeciwnie, potrzeba, „by z odwagą i twórczą inteligencją byli obecni w uprzywilejowanych miejscach kultury, jakimi są [między innymi – J. K.] szkoły [...]”³¹. Wspomniana potrzeba tym bardziej jawi się jako paląca, im częściej dostrzega się wśród nauczycieli i uczniów: przejawy hołdowania hedonizmowi, szerzenie się obojętności religijnej, sekularyzmu, ateizmu i relatywizmu moralnego, fascynację „społeczeństwem konsumpcyjnym”, redukowanie wiary do sfery prywatnej, nasilenie działalności sekt, podważanie znaczenia podstawowych wartości ludzkich i chrześcijańskich.

Przynaglени miłością, która jest z Boga, rodzice chrześcijańscy winni traktować środowisko szkolne jako ważne i posiadające znaczny wpływ na życie innych ludzi pole ich aktywności ewangelizacyjnej. W myśl adhortacji apostoelskiej Pawła VI *Ewangelii nuntiandi*, podejmując ewangelizację szkoły od wewnątrz, od centrum i korzeni jej życia, powinni starać się przemieniać sumienie, działalność i życie poszczególnych osób zaangażowanych w funkcjonowanie szkoły, mocą Ewangelii dosięgać i burzyć ich kryteria oceny, hierarchię wartości, postawy i nawyki myślowe, motywy postępowania i wzorce życia, które stoją w sprzeczności ze słowem Bożym i planem zbawienia (por. nr 18-20), oraz kształtować całe środowisko szkolne i doskonalić je zgodnie z zamysłem Bożym.

Przepajanie rzeczywistości szkoły duchem Chrystusa jest zadaniem złożonym i wymagającym zastosowania różnych form ewangelizacyjnych, będących w dyspozycji wiernych świeckich. Rodzice chrześcijańscy, po dogłębnym rozpoznaniu sytuacji i potrzeb środowiska szkolnego, winni wybrać spośród tych ostatnich te, które jawią się jako najbardziej odpowiednie i skuteczne. Pośród wspomnianych form ewangelizacji szkoły powinni oni cenić przede wszystkim:

– świadectwo życia prawdziwie chrześcijańskiego, które w każdych warunkach stanowi podstawowy środek ewangelizacji³²;

---

³¹ Tamże.

³² Por. *II Polski Synod Plenarny*, s. 243.

– przepowiadanie słowa Bożego, tak ustne, jak z wykorzystaniem środków właściwych współczesnej cywilizacji społecznej i technicznej (szkolne rekolekcje o charakterze apostołskim, książki i czasopisma religijne, środki masowego przekazu, internet)³³;

– systematyczną katechezę dzieci i młodzieży oraz nauczycieli i wychowawców, która sprawia, że jedni i drudzy mogą od siebie wiele otrzymać dla wzrostu własnego życia chrześcijańskiego³⁴;

– bezpośrednią obecność w życiu szkoły, otwarcie się i nawiązanie serdecznego i czynnego kontaktu z nauczycielami i kierownictwem szkoły, ścisłą współpracę i odpowiedzialne uczestnictwo w działalności szkoły, stawianie jej wymagań zgodnych z własnymi przekonaniami moralnymi i religijnymi, udział w określaniu i wprowadzaniu w życie polityki wychowawczej³⁵;

– podejmowanie dialogu ze środowiskiem nauczycielskim, udział w okresowych radach pedagogicznych i spotkaniach z nauczycielami i wychowawcami, współorganizowanie uroczystości religijnych i szkolnych, wycieczek i pielgrzymek, konkursów o treści religijnej i spotkań o charakterze formacyjnym, promujących wartości chrześcijańskie³⁶;

– podejmowanie współpracy z innymi rodzinami, zmierzającej do tego, by Państwo zabezpieczyło prawo dzieci i młodzieży do odpowiedniego wychowania szkolnego, czuwało nad zdadnością nauczycieli i wysokim poziomem nauki oraz troszczyło się o to, by w szkołach zapewniona była zdrowa atmosfera w płaszczyźnie fizycznej i moralnej, oraz by były zagwarantowane warunki odpowiadające pozytywnym wymaganiom rodziców lub zyskujące ich dobrowolne przyzwolenie³⁷;

– poszukiwanie odpowiednich metod wychowania i programów nauczania, pomoc w kształtowaniu takich nauczycieli, którzy by mo-

---

³³ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 32.

³⁴ Por. Jan Paweł II, *Catechesi tradendae*, 45; *II Polski Synod Plenarny*, s. 55.

³⁵ Por. Sobór Watykański II, *Gravissimum educationis*, 8; Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, 40; *Karta Praw Rodziny*, art. 5e; Kongregacja ds. Wychowania Katolickiego, *Wytoczne wychowawcze w odniesieniu do ludzkiej miłości*, 51; Papieska Rada ds. Rodziny, *Wskazania dla wychowania w rodzinie Ludzka płciowość: prawda i znaczenie*, 148; *II Polski Synod Plenarny*, s. 58; Konferencja Episkopatu Polski, *Dyrektorium Duszpasterstwa Rodzin*, Warszawa 2003, 65.

³⁶ Por. *II Polski Synod Plenarny*, s. 58.

³⁷ Por. Sobór Watykański II, *Gravissimum educationis*, 6; Kongregacja ds. Wychowania Katolickiego, *Wytoczne wychowawcze w odniesieniu do ludzkiej miłości*, 64.

gli prawidłowo wychowywać dzieci i młodzież, popieranie, szczególnie poprzez komitety rodzicielskie, zadania szkoły, a zwłaszcza wychowania moralnego, które ma być w niej podawane³⁸;

– troskę o wspólną, obywatelską wizję szkoły i jej miejsce w życiu i kulturze³⁹;

– w przypadku, kiedy w szkole naucza się ideologii przeciwnych wierze chrześcijańskiej, wsparcie dzieci i młodzieży, przy pomocy duszpasterzy, zrzeszeń rodzin i lokalnej wspólnoty kościelnej, ażeby ci nie oddalili się od wiary⁴⁰;

– brak zgody na niemoralną lub niewłaściwą formację seksualną, udzielaną ich dzieciom na terenie szkoły⁴¹;

– praktykę wspólnej, rodzinnej modlitwy w intencji nauczycieli i wychowawców.

Każda z wymienionych tutaj form ewangelizacyjnego zaangażowania chrześcijańskich rodziców, mająca na celu szerzenie Ewangelii w środowisku szkoły, uświęcenie osób współtworzących wspomniane środowisko, przepojenie duchem ewangelicznym i udoskonalenie tego „miejsca, gdzie należy wykładać naukę Chrystusa”⁴² – w przypadku jej aktualizacji – stanowi wyraz ich autentycznej miłości chrześcijańskiej, przejaw miłości płodnej duchowo, akt duchowego ojcostwa i macierzyństwa, zdecydowanie wykraczającego poza więzy ciała i krwi. Między innymi dzięki takim aktom miłości mistyczne Ciało Chrystusa, którym jest Kościół, „przyczynia sobie wzrostu”⁴³.

4. Warunki skutecznej ewangelizacji szkoły

Efektywność ewangelizacji tego „uprzywilejowanego miejsca kultury, jakim jest szkoła”, podejmowanej przez chrześcijańskich rodziców, zależy od wielu czynników. Gros spośród nich wprost bądź pośrednio dotyczy wspólnoty ewangelizującej, czyli rodziców; nieliczne są w pełni niezależne od wspomnianych osób. Znajomość owych okoliczności warunkujących pomyślność dzieła ewangeliza-

³⁸ Por. Sobór Watykański II, *Gravissimum educationis*, 6.

³⁹ Por. *II Polski Synod Plenarny*, s. 57.

⁴⁰ Por. Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, 40.

⁴¹ Por. Papieska Rada ds. Rodziny, Wskazania dla wychowania w rodzinie *Ludzka płciowość: prawda i znaczenie*, 44.

⁴² Zob. Sobór Watykański II, *Christus Dominus*, 13.

⁴³ Ef 4, 16.

cji szkoły bez wątpienia służy samej aktywności wiernych na polu ewangelizacji, pomaga rozłożyć odpowiednio akcenty na poszczególne działania apostołskie, każe szukać najbardziej odpowiednich metod ewangelizacyjnych, pozwala pełniej odpowiedzieć na religijne oczekiwania środowiska szkolnego.

A. Przygotowanie wiernych do posługi ewangelizacyjnej

Jest oczywiste, że przedsięwzięcia podejmowane przez człowieka tylko wtedy mogą przynieść pożądany efekt, kiedy są przemyślane, uporządkowane, właściwie zorganizowane, odpowiednie do okoliczności osoby, miejsca i czasu. Takie racjonalne działanie zakłada gruntowne przygotowanie podmiotu do wypełniania konkretnych zadań, nabycia przez niego stosownych umiejętności, wejście w posiadanie określonej wiedzy. W przypadku rodziców chrześcijańskich, posiadających wolę realizowania na terenie szkoły swej funkcji prorockiej, kapłańskiej i królewskiej, niezbędna jest pogłębiona i pełna formacja przygotowawcza, wreszcie jej nieustanna kontynuacja w ramach permanentnej formacji ewangelizacyjnej.

Posługa ewangelizacyjna rodziców chrześcijańskich może być w pełni skuteczna jedynie pod warunkiem zapewnienia im stosownego, wielostronnego, teoretycznego i praktycznego przygotowania do apostołstwa. Formacja ta winna przybrać charakter świecki, właściwy laikatowi i jego specyficznej duchowości. W myśl nauki Soboru Watykańskiego II, powinna ona objąć:

- przygotowanie humanistyczne, dostosowane do uzdolnień i warunków życia każdego wiernego, tak by ten poznał dobrze świat współczesny oraz wrósł we własną społeczność i jej kulturę;

- przygotowanie duchowe, dzięki któremu wierny świecki – pobudzany przez Ducha Świętego, który nakłania wszystkich ludzi do miłości Boga Ojca oraz świata i ludzi w Bogu – mógłby się nauczyć pełnić posłannictwo Chrystusa i Kościoła;

- przygotowanie doktrynalne z zakresu teologii, etyki i filozofii;

- przygotowanie do utrzymywania dobrych stosunków z ludźmi, dzięki któremu wierny mógłby ukształtować w sobie wartości prawdziwie ludzkie, zwłaszcza umiejętność braterskiego współżycia i współpracy oraz nawiązywania dialogu (por. *Apostolicam actuositatem*, 29).

Wspomniana wstępna formacja do ewangelizacji świata, rozpoczęta w ramach wychowania domowego i rozwijana dzięki pracy ka-

techetycznej, zwyczajnej postudze słowa, kierownictwu duchowemu i zaangażowaniu kościelnych stowarzyszeń wiernych, winna być stale kontynuowana. Doskonalenie wielostronnego przygotowania ewangelizacyjnego – podyktowane koniecznością stałego, integralnego rozwoju osoby ludzkiej oraz nowymi okolicznościami spraw, osób i działań, do których powinno być dostosowane ewangelizacyjne zaangażowanie rodziców chrześcijańskich – nigdy nie może być zakończone⁴⁴. Z całą pewnością, tylko dzięki formacji systematycznej, ciągłej i wewnętrznie powiązanej z formacją przygotowawczą rodzice chrześcijańscy mogą odpowiednio odpowiedzieć na swoje powołanie prorockie, kapłańskie i królewskie, a co za tym idzie – możliwie skutecznie wypełnić swą misję ewangelizacyjną na terenie szkoły.

Znacznym wsparciem w przygotowawczej i stałej formacji ewangelizacyjnej mogą służyć wiernym świeckim różnego rodzaju środki ewangelizacyjne, mianowicie: konferencje, kongresy, rekolekcje ewangelizacyjne, ćwiczenia duchowe, katechizmy dla rodziców, książki i czasopisma pomocne w poznaniu Pisma świętego, doktryny katolickiej i świata, w pielęgnowaniu życia duchowego i poszukiwaniu stosownych metod ewangelizacji⁴⁵. Te i inne środki pomocnicze, będące do dyspozycji wiernych, ośrodki i wyższe instytuty religijne, wreszcie – zrzeczenia wiernych, katolickie środki masowego przekazu i media elektroniczne mogą przyczynić się do szczególnego i odpowiedniego przygotowania rodziców chrześcijańskich: do nawiązywania dialogu z bliźnimi, wierzącymi czy niewierzącymi, by wszystkim pomyślnie ukazywać ewangeliczne orędzie Jezusa Chrystusa, do takiego studium doktryny katolickiej, między innymi w kwestiach, które są podważane, aby skutecznie przeciwstawić wszelkim formom materializmu świadectwo życia chrześcijańskiego, do poznania prawdziwego znaczenia dóbr doczesnych, by właściwie ich używać oraz odnawiać w duchu chrześcijańskim porządek spraw ziemskich, wreszcie – do stałego praktykowania czynków miłości i miłosierdzia, które stanowią najlepsze świadectwo życia według Ewangelii⁴⁶.

Istotna rola w realizacji przygotowawczej i permanentnej formacji ewangelizacyjnej wiernych świeckich przypada w końcu duszpa-

---

⁴⁴ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 4.

⁴⁵ Por. Tamże, 32.

⁴⁶ Por. Tamże, 31.

sterzom. Biskupi, proboszczowie i inni kapłani tak diecezjalni, jak i zakonni pamiętając, że prawo i obowiązek głoszenia Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii są wspólne wszystkim wiernym, czy to duchownym, czy świeckim, i że w budowaniu Kościoła mają swój udział również wierni świeccy⁴⁷, oraz czując się odpowiedzialni za ewangelizacyjne zaangażowanie chrześcijańskich rodziców, winni wysoko cenić działalność ewangelizacyjną wiernych świeckich, chętnie poświęcać się sprawie rozwoju ich apostołskich dzieł, zabiegając usilnie o pielęgnowanie w rodzinach chrześcijańskich życia duchowego i zmysłu ewangelizacyjnego, w poczynaniach ewangelizacyjnych służyć im mądrą radą i wsparciem, w dialogu z nimi pilnie poszukiwać nowych metod celem zapewnienia obfitszych owoców posługi ewangelizacyjnej, wreszcie – troszczyć się o należyte ustosunkowanie się świeckich oddanych sprawie ewangelizacji do hierarchii oraz zachowanie wierności duchowi i nauce Kościoła⁴⁸.

B. Zjednoczenie chrześcijańskich rodziców z Chrystusem

Ponieważ Jezus Chrystus jest źródłem i początkiem wszelkiego apostołstwa w Kościele, jest rzeczą oczywistą, że owocność posługi ewangelizacyjnej prowadzonej przez rodziców chrześcijańskich na terenie szkoły zależy od ich żywotnego zjednoczenia z Chrystusem. Świadomi zapewnienia swego Pana: „Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity” oraz „beze Mnie nic nie możecie uczynić”⁴⁹ powinni oni usilnie zabiegać o trwałe i głębokie zespolenie z Chrystusem. Wykorzystując w tym celu pomoce duchowe, zwłaszcza czynny udział w świętej liturgii, sakramenty, rozważanie słowa Bożego i praktykowanie różnych form modlitwy, rodzice winni tak wypełniać zwyczajne zajęcia swego stanu, aby czynić to w coraz ściślejszej łączności z Chrystusem, w każdym wydarzeniu szukać woli Boga, postępować w świętości życia małżeńskiego, wśród przeciwności życia doczesnego znajdować siłę w nadziei i żywić przekonanie, że „cierpień terażniejszych nie można stawiać na równi z chwałą, która ma się w nich objawić”⁵⁰, w końcu – ukryci

---

⁴⁷ Por. Kan. 208, 210, 211, 748 § 1, 759 KPK; Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 25.

⁴⁸ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 25.

⁴⁹ J 15, 5.

⁵⁰ Por. Rz 8, 18.

z Chrystusem w Bogu, wolni od więzów bogactwa, zwracając się do dóbr wiecznotrwałych, powinni wielkodusznym sercem poświęcać się całkowicie szerzeniu Królestwa Bożego i kształtowaniu oraz doskonaleniu porządku spraw doczesnych w duchu Ewangelii⁵¹.

C. Żywe i serdeczne relacje z kierownictwem szkoły i nauczycielami

Pomyślność działań ewangelizacyjnych, podejmowanych przez rodziców chrześcijańskich na terenie szkoły, zależy w znacznej mierze od bezpośrednich relacji między wiernymi, którzy zajmują się ewangelizacją a osobami ewangelizowanymi. W konsekwencji, rodzice pamiętając o tym, że szkoła stanowi ich główną pomoc w wypełnianiu obowiązku wychowania, winni głęboko zaangażować się w nawiązanie serdecznego i czynnego kontaktu z nauczycielami i kierownictwem szkoły. Zgodne współdziałanie z tymi, którzy potrafią im pomóc w realizacji zadania wychowawczego, pielęgnowanie serdecznych i żywych relacji oraz ścisła współpraca z nimi, wreszcie – atmosfera przesiąknięta ewangelicznym duchem miłości, połączone ze świadectwem życia wiary, niewątpliwie mogą wpłynąć pozytywnie na przyjęcie orędzia Jezusa Chrystusa przez tych, którzy są zaangażowani w działalność szkoły.

D. Wykorzystanie bogactwa form ewangelizacyjnych

Stopień prawdopodobieństwa pomyślnego zakończenia dzieła ewangelizacji szkoły wydaje się wzrastać wraz z liczbą wykorzystywanych form ewangelizacyjnych. Wprawdzie w poszczególnym przypadku może wystarczyć wyłącznie jedna forma głoszenia Jezusa Chrystusa, na przykład świadectwo chrześcijańskiego życia danych rodziców, niemniej kiedy mowa o szkole w wymiarze ogólnym, wielość sposobów przepowiadania orędzia ewangelicznego zdaje się mieć większą moc przekonywania, aniżeli ograniczenie posługi ewangelizacyjnej do pojedynczej formy głoszenia Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii. Nie chodzi tu oczywiście o samą ilość form ewangelizacji jako taką, ile o różnorodne, wielokierunkowe, adekwatne do różnych oczekiwań ludzkich metody przepowiadania Dobrej Nowiny w celu doprowadzenia do zbawienia człowieka.

---

⁵¹ Zob. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 4.

Rodzice chrześcijańscy, którzy podejmują się prowadzenia na terenie szkoły działań o charakterze ewangelizacyjnym, pamiętając o bogactwie form ewangelizacyjnych, przyjętych w Kościele, winni korzystać z całego spektrum sposobów przepowiadania Dobrej Nowiny. Dobór konkretnej formy, dokonany po stosownym rozpoznaniu warunków życia i pracy adresatów posługi ewangelizacyjnej, powinien odpowiadać aktualnym okolicznościom osób, miejsca i spraw.

E. Cierpliwość apostołska

Aktywność ludzka zna również niepowodzenie, zastój, brak pomyslności. Nie wszystkie przedsięwzięcia człowieka przynoszą natychmiastowy, pożądaný, dobry efekt. Także w dziedzinie ewangelizacji zdarza się niekiedy, że nawet po szczęśliwie rozpoczętym rozwoju dzieła realizacji Bożego planu zbawienia trzeba oplakiwać jego regres⁵².

Rodzice chrześcijańscy, którzy posiadają wolę wypełnienia swej funkcji ewangelizacyjnej w środowisku szkoły, powinni uzbroić się koniecznie w wytrwałość, usiłując przewycięzać pojawiające się trudności i utrapienia z cierpliwością i miłością⁵³. Winni przy tym pamiętać, że zachowanie cierpliwości wśród przeciwności na drodze ewangelizacji wymaga ustawicznego ćwiczenia się w wierze, nadziei i miłości⁵⁴. Wreszcie, nie wolno im zapomnieć, że nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach „powinni cierpliwie, roztropnie i równocześnie z wielką ufnością dawać choćby tylko świadectwo miłości i dobroci Chrystusowej, i w ten sposób torować drogę Panu i w pewien sposób Go uobecnić”⁵⁵.

F. Świadectwo chrześcijańskiego życia

Autentyczne świadectwo życia wiary stanowi nie tylko jedną z podstawowych form indywidualnego głoszenia Jezusa Chrystusa; jest ono zarazem istotnym czynnikiem warunkującym powodzenie dzieła ewangelizacji. Bez świadectwa chrześcijańskiego życia, będącego najwłaściwszym znakiem Chrystusa żyjącego w swoich wier-

⁵² Por. Sobór Watykański II, *Ad gentes divinitus*, 6.

⁵³ Por. Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, 8; tenże, *Apostolicam actuositatem*, 4.

⁵⁴ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 4.

⁵⁵ Sobór Watykański II, *Ad gentes divinitus*, 6.

nych, trudno o prawdziwą ewangelizację i jej pomyślny owoc. Stąd potrzeba, aby rodzice, którzy angażują się w dzieło kształtowania środowiska szkolnego po myśli Chrystusa, pamiętali, że tym lepiej będą posuwali naprzód sprawę ewangelizacji i ją realizowali, im bardziej gorliwie będą usiłowali wieść życie w duchu Ewangelii. Konsekwencją takiego przekonania winny być ich konkretne działania, mianowicie: wnikliwe poznanie nauki Jezusa Chrystusa i jej rzetelne wprowadzanie w czyn, świadectwo prawdziwie ewangelicznego życia rodzinnego, zawodowego i społecznego, serdeczne relacje z nauczycielami i kierownictwem szkoły, wielka cierpliwość, łagodność i miłość nieobłudna. Przez zgodność życia z wiarą, rzetelność w każdym zajęciu, miłość braterską i wielkoduszne wypełnianie obowiązków stanu rodzice chrześcijańscy mogą powoli przygotowywać serca bliznich na działanie łaski Bożej i przenikać środowisko szkolne, w którego życiu mają swój udział⁵⁶.

G. Wspólny wysiłek wszystkich wiernych

Ewangelizacja środowiska szkolnego, którą prowadzą sami rodzice chrześcijańscy, zdaje się mieć o wiele mniejsze szanse powodzenia, aniżeli ta, w której ma swój udział cała lokalna wspólnota wierzących. Dobrze zorganizowane, uporządkowane i właściwie kierowane dzieło ewangelizacji, z szerokim udziałem wiernych i powszechnym świadectwem chrześcijańskiego życia, wydaje się gwarantować o wiele bardziej życzliwe przyjęcie nauki Jezusa Chrystusa, niż najbardziej gorliwe starania ewangelizacyjne pojedynczych krzewicieli i świadków Ewangelii.

Tym samym trzeba, by dzieło ewangelizacji, która z natury swej ma charakter globalny, ogarnia bowiem cały Kościół uczestniczący w prorockiej, kapłańskiej i królewskiej misji Chrystusa⁵⁷, również w tym przypadku stanowiło przedmiot troski całego Ludu Bożego. Tylko wspólny wysiłek wszystkich, w którym pod przewodnictwem pasterza Kościoła partykularnego z chrześcijańskimi rodzicami – którzy posiadają szczególne prawo udziału w życiu szkoły – ściśle współpracują duszpasterze, katecheci i pozostali członkowie lokalnego Kościoła, rokuje pełne powodzenie dzieła głoszenia Jezusa Chrystusa na terenie szkoły. Ewangelizacja realizowana wspólnymi

⁵⁶ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 13.

⁵⁷ Por. Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, 78.

siłami, w której jednoczą swój zapał apostołski i swe talenty wszyscy, którzy mają żywą świadomość własnej odpowiedzialności za rozszerzanie Dobrej Nowiny, stanowiąc sama w sobie wyraz miłości, wspólnoty i współdziałania, jest dziełem, którego siła oddziaływania jest zdecydowanie większa, aniżeli zaangażowanie ewangelizacyjne pojedynczej wspólnoty rodzicielskiej.

H. Łaska Boża

Wszelkie wysiłki człowieka, zmierzające do pomnożenia dobra, pozbawione wsparcia Bożego, skazane są na nieuchronne niepowodzenie. Jest to tym bardziej słuszne w przypadku działań o charakterze ewangelizacyjnym. Zgodnie z nauczaniem Soboru Watykańskiego II, nowo nawrócony wchodzi na drogę duchową, na której przechodzi ze starego do nowego człowieka doskonałego w Chrystusie, za łaską Bożą. Jego akt wiary, nawrócenie się i szczere przyłączenie do Pana, którego Bóg posłał dla zbawienia wszystkich, dokonują się za przyczyną Ducha Świętego⁵⁸.

Rodzice chrześcijańscy, którzy podejmują na terenie szkoły jakiegokolwiek działania o charakterze ewangelizacyjnym, winni pamiętać o tej nadzwyczaj istotnej roli łaski Bożej. W konsekwencji trzeba, by nieustannie prosili Boga o stosowne wsparcie dla swych przedsięwzięć ewangelizacyjnych oraz modlili się o otwarcie się na dar wiary dla tych, którzy są adresatami ich posługi apostołskiej.

Zakończenie

Konkretną formą realizacji misji prorockiej, kapłańskiej i królewskiej, w której wszyscy rodzice chrześcijańscy mają swój udział od chwili przyjęcia sakramentu chrztu, jest głoszenie Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii w środowisku szkolnym. Ewangelizacja szkoły wiodąc do przepojenia tego uprzywilejowanego miejsca kultury wartościami chrześcijańskimi i udoskonalenia go według zamysłu Bożego, winna być prowadzona w kooperacji z całą lokalną wspólnotą kościelną i z wykorzystaniem różnych form ewangelizacyjnych. Powodzenie tego dzieła, w którym szanuje się jednocześnie prawo każdej osoby do wolności przekonań religijnych, zależy od kompetencji ewangelizacyjnej, zapału apostoł-

---

⁵⁸ Por. Sobór Watykański II, *Ad gentes divinitus*, 13.

skiego, wytrwałości chrześcijańskiej i świadectwa życia wiary wiernych zaangażowanych w ewangelizację, wreszcie – od działania samego Boga, który objawia ludziom siebie samego i odwieczne postanowienia swej woli.

Dzieło ewangelizacji szkoły – miejsca integralnej formacji osoby ludzkiej – jawi się dzisiaj jako zadanie nadzwyczaj pożądane i pilne. Na potrzebę jego realizacji wskazują między innymi następujące zjawiska o charakterze społecznym: szerzenie się obojętności religijnej, sekularyzmu, ateizmu i relatywizmu moralnego; hołdowanie hedonizmowi i fascynacja „społeczeństwem konsumpcyjnym”; podważanie znaczenia podstawowych wartości ludzkich i chrześcijańskich; redukcja wiary do sfery prywatnej; nasilenie działalności sekt i ruchów religijnych oferujących „atrakcyjne drogi zbawienia”.

Podjęcie przez rodziców chrześcijańskich zadania odnowienia rzeczywistości szkoły w Chrystusie, do czego mają pełne prawo jako członkowie mistycznego Ciała Chrystusa oraz pierwsi i główni wychowawcy dzieci i młodzieży, świadczy z jednej strony o właściwym rozumieniu przez wspomnianych wiernych powołania chrześcijańskiego, z drugiej zaś ich działalność, która rodzi się z miłości Boga i z niej czerpie siłę, stanowi żywy wyraz autentycznej miłości chrześcijańskiej. Właśnie taką między innymi postawę postuluje Benedykt XVI w swej najnowszej encyklice *Deus Caritas est*, kiedy wzywa wszystkich wiernych do nowej i czynnej gorliwości w dawaniu ludzkiej odpowiedzi na Bożą miłość (por. nr 1, 31 c).

La présence évangélistrice des parents chrétiens à l'école

La proclamation de Jésus Christ et de son Evangile au milieu de l'école est une forme bien concrète de la réalisation de la mission prophétique, sacerdotale et royale à qui ont sa part tous les parents chrétiens depuis son baptême. L'évangélisation de l'école qui mène à l'imprégnation de ce lieu privilégié de la culture par des valeurs chrétiennes et à son perfectionnement selon le dessein de Dieu doit être réalisée en coopération avec toute la communauté locale de l'Eglise et avec la mise à profit de plusieurs formes évangélistrices. La réussite de cette action – où il faut respecter simultanément le droit de chaque personne de la liberté de conscience – elle dépend de la compétence évangélistrice, de l'ardeur apostolique, de la persévérance et du témoignage d'une vie chrétienne des fidèles engagés dans l'évangélisation, et du reste elle dépend de l'action de Dieu seul qui révèle les hommes lui-même et sa volonté.

La mission évangélisatrice de l'école – lieu de la formation intégrale de la personne – elle apparaît aujourd'hui comme une tâche extrêmement désirable et urgente. La réalisation de cette mission est postulée entre autres par des suivants faits sociaux: la propagation de l'indifférence religieuse, de l'athéisme et du relativisme moral; la fascination de l'hédonisme et de la société de consommation; la défaillance de l'importance des valeurs fondamentaux humaines et chrétiennes; l'intensité de l'activité des sectes.

L'accomplissement par les parents chrétiens du devoir de rénover dans le Christ de la réalité de l'école, à qui ils ont les droit comme les membres du Corps mystique du Christ et les éducateurs premiers et principaux des enfants et de la jeunesse, il témoigne qu'ils comprennent bien sa vocation chrétienne et ses tâches de l'état de mariage. De plus cet activité apostolique manifeste bien l'amour authentique chrétien dont réclame tous les fidèles Benoit XVI dans son première encyclique *Deus Caritas est* (cf. n. 1, 31 c).